

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 15, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2321](#) 02-09-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5305](#) 28-08-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4812](#) 29-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:9949](#) 22-08-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:4636](#) 19-08-2025

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:3601](#) 15-08-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15505](#) 14-08-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15383](#) 29-07-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5438](#) 23-07-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:9275](#) 16-07-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:4677](#) 15-07-2025

RECHTSPRAAK

PGTO is geen geschikte procedure vanwege gebrek aan overeenstemming over de te bespreken geschilpunten in het kader van afwikkeling samenlevingsovereenkomst. Ten aanzien van lopende procedures over gezag, omgang en kinderalimentatie wordt de man niet-ontvankelijk verklaard. De PGTO-procedure wordt afgesloten.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben drie minderjarige kinderen, die ten tijde van hun – inmiddels beëindigde – samenleving zijn geboren. Er zijn aanhangige procedures ten aanzien van gezag, hoofdverblijfplaats, zorgregeling, informatie- en consultatieregeling en kinderalimentatie. Deze staan voor dagbepaling en zullen gecombineerd worden behandeld op één zitting. Ter zake van de verdeling van de eenvoudige gemeenschap(pen) hebben de ouders zich samen tot de rechter gewend in de zin van artikel 96 Rv. Ouders hebben ermee ingestemd dat de procedure wordt gevoerd volgens de ‘Procedure gezamenlijke toegang ouders’ (PGTO). Zij hebben daartoe een ingevuld en ondertekend deelnameformulier ingediend.

De rechtbank heeft op 28 mei 2025 aan partijen medegedeeld dat, gelet op de mailwisselingen van de advocaten op 23 en 28 mei 2025, de zaak zich niet leent voor de PGTO, omdat er – kennelijk – geen overeenstemming bestaat over in de PGTO te bespreken geschilpunten in het kader van de afwikkeling van de samenlevingsovereenkomst. De rechtbank heeft partijen in de gelegenheid gesteld om de procedure in te trekken of de procedure op tegenspraak voort te zetten. In dat laatste geval dienden partijen de rechtbank te informeren wie van partijen de verzoekende en de verwerende partij is. Partijen hebben hier geen gebruik van gemaakt.

Beeoordeling en motivering

De rechtbank zal de man in de PGTO niet-ontvankelijk verklaren met betrekking tot de onderwerpen die aan bod komen in de reeds aanhangige procedures. Voor de afwikkeling van de samenlevingsovereenkomst, is er bij de rechtbank nog geen procedure aanhangig. Dit geschilpunt kon om de hiervoor genoemde reden niet worden behandeld in de PGTO-procedure en kan daarom ook niet worden omgezet naar een zaak op tegenspraak. Omdat er

geen sprake is van een huwelijk en dus ook geen echtscheidingsprocedure, waarin een dergelijk nevenverzoek kan worden gedaan, is het aan (een van) partijen om op de geëigende wijze hierover een procedure aanhangig te maken.

Conclusie

De rechtbank verklaart de man niet-ontvankelijk in zijn verzoeken in het kader van de afwikkeling van de samenlevingsovereenkomst, wijst af het overigens door partijen verzochte en sluit de onderhavige PGTO-procedure.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15505

Zaaknummer: C/09/684440 / FA RK 25-3229

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op grond van het Verdrag van Istanbul staat de veiligheid van de ouder en het kind centraal bij de vraag welke gezagsbeslissing en/of zorg- of omgangsregeling in het belang van het kind is. Vanwege huiselijk geweld beëindigt het hof het gezamenlijk gezag en stelt het eenhoofdig gezag vast.

Feiten en omstandigheden

Op 13 september 2022 heeft de vader de moeder in het bijzijn van de kinderen mishandeld. Hiervoor is de man veroordeeld. De relatie is toen ook geëindigd. Daarna zijn de ouders naar gezamenlijke hulpverlening verwezen, waarbij is ingezet op systeemgesprekken, maar niet op sturing en begrenzing van het schadelijke gedrag van de vader, waarvoor vele aanwijzingen zijn in het dossier dat aan het hof is overlegd. Gaandeweg is in de procedure ingezet op co-ouderschap en gedeeld ouderlijk gezag, zonder dat expliciet acht is geslagen op het huiselijk geweld. De moeder heeft in een vroeg stadium aangegeven weinig erkenning te voelen voor het geweld dat heeft plaatsgevonden en angst te hebben voor hoe de vader zich in de toekomst zal gedragen.

Pas in 2025 is een risicotaxatie (ARIJ) uitgevoerd. De uitkomst hiervan geeft aan dat er acute kindonveiligheid is (acute dreiging van fysieke mishandeling van het kind en acute dreiging van ernstig huiselijk geweld waarbij een kind aanwezig is) en het risico op toekomstige kindonveiligheid groot is.

Op veel plaatsen in de rapportages wordt het huiselijk geweld van de vader richting de moeder en de kinderen niet expliciet omschreven, maar wordt bijvoorbeeld gesproken over 'huiselijk geweld tussen ouders', 'strijd als ex-partners' of wordt aangegeven dat moet worden ingezet op het verbeteren van de onderlinge communicatie. In de rapportage van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) wordt ook vermeld dat de moeder door haar passieve houding (mogelijk onbewust) mede heeft bijgedragen aan het in stand houden van een onveilige situatie voor de kinderen, zij zichzelf in de slachtofferrol zet en overeenkomstig handelt, en dat zij voortdurend behoefte heeft aan erkenning. De raad vindt het nodig dat de moeder start met individuele, gespecialiseerde hulpverlening, gericht op onder andere de angsten die de

moeder ervaart richting de vader. Op de mondelinge behandeling bij de rechtbank en bij het hof heeft de raad aangegeven dat sprake is van een toxische relatie en dat beide ouders dader en slachtoffer zijn.

De moeder verzoekt het hof onder meer om vast te stellen: eenhoofdig gezag van de moeder, het hoofdverblijf van de kinderen bij haar, en een weekendzorgregeling voor verblijf van de kinderen bij de vader. De vader voert verweer.

Beoordeling en motivering

Het op 1 maart 2016 voor Nederland in werking getreden Verdrag inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul) geeft aan de overheid verplichtingen om geweld tegen vrouwen te voorkomen en te bestrijden, en besteedt aandacht aan de maatregelen die nodig zijn voor de opvang en bescherming van slachtoffers van geweld tegen vrouwen en van huiselijk geweld. Kinderen die getuige zijn van huiselijk geweld, zijn ook slachtoffer van huiselijk geweld.

Artikel 31 van dit verdrag geeft de verplichting aan verdragspartijen om bij de vaststelling van de voogdij en omgangsregeling voor kinderen rekening te houden met geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft duidelijke richtlijnen gegeven voor situaties van huiselijk geweld en drie noodzakelijke stappen voorgeschreven: onmiddellijke actie, adequate inschatting van de risico's (ook voor de kinderen) en het op basis van die inschatting nemen van adequate en proportionele maatregelen.

Ook uit artikel 19 van het Internationale Verdrag Inzake de Rechten van het Kind en het daarbij behorende General Comment volgt dat als er signalen zijn van partnergeweld deze nader moeten worden onderzocht, omdat dit direct een belangrijke aanwijzing oplevert dat ook de kinderen slachtoffer kunnen zijn of worden van geweld.

Het hof is van oordeel dat de wijze waarop de hulpverlening is vormgegeven onvoldoende recht doet aan de bescherming waarop de moeder en de kinderen op grond van voornoemde verdragen aanspraak kunnen maken en dat daarmee ook in de bestreden beschikking onvoldoende rekening is gehouden. Het hof komt daarom tot een ander oordeel dan de rechtbank wat betreft het gezag en de omgang.

De veiligheid van de ouder en het kind zal centraal moeten staan bij de vraag welke gezagsbeslissing en/of zorg- of omgangsregeling in het belang van het kind is, ook al staat dat niet expliciet in de Nederlandse wetgeving.

Ingevolge artikel 1:253n BW kan de rechter het gezamenlijk gezag beëindigen en bepalen dat het gezag over een kind aan een van de ouders toekomt indien er (a) een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen, of (b) wijziging van het gezag anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Voor het hof is aannemelijk geworden dat aan deze wettelijke criteria voor eenhoofdig gezag is voldaan. De ouders zijn niet in staat om constructief met elkaar te communiceren, en er is wantrouwen en een scheve machtsbalans tussen de ouders.

Met betrekking tot veel beslissingen en keuzes in het verleden stonden de ouders lijnrecht tegenover elkaar. De kinderen hebben veel te verduren gekregen en hebben nu baat bij emotionele veiligheid. Daaronder valt ook dat het voor de kinderen duidelijk is wie over hen de belangrijke beslissingen mag nemen. Gelet op het feit dat de moeder de laatste jaren van de relatie fulltime voor de kinderen heeft gezorgd, de voorgeschiedenis van dit gezin en de hiervoor geschetste omstandigheden en juridische kaders, is het in het belang van de kinderen dat de moeder met het gezag wordt belast. Hierdoor hoeft het verzoek van de moeder om vaststelling van het hoofdverblijf van de kinderen bij haar niet te worden beoordeeld.

Omdat het hof het gezamenlijk gezag van de ouders beëindigt, zal in het hierna volgende worden gesproken over de 'omgangsregeling'.

Het hof is van oordeel dat de huidige regeling, waarbij de kinderen evenveel tijd bij elk van de ouders doorbrengen, niet in het belang van de kinderen is, geen recht doet aan de situatie waaruit de moeder en de kinderen zijn gekomen en het risico op escalaties vergroot. De moeder en de kinderen hebben nu recht op stabiliteit in hun gezin. Dat recht kan in dit geval alleen worden gewaarborgd wanneer de kinderen één vaste woonplek en één dagelijkse opvoeder hebben, waarbij zij eenmaal per 14 dagen een weekend bij de vader zullen verblijven.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank voor wat betreft het gezag en de reguliere omgangsregeling, en (in zoverre) opnieuw beschikkende:

beëindigt het gezamenlijk gezag over de kinderen geboren in 2017 en in 2020, en bepaalt dat het gezag voortaan aan de moeder toekomt;
bepaalt dat de kinderen eenmaal per 14 dagen een weekend bij de vader zullen verblijven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5305

Zaaknummer: 200.342.275/01 en 200.342.277/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beschikking over de informele rechtsingang. De kinderen, die onder voogdij staan en bij pleegouders wonen, willen bij hun vader wonen. Op grond van artikel 3 IVRK wordt een ordemaatregel genomen die dat mogelijk maakt. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden, in afwachting van een nadere uitspraak door de Raad voor de Kinderbescherming.

Feiten en omstandigheden

De twee minderjarigen zijn geboren uit het huwelijk van de ouders. De moeder is in 2023 overleden.

Na jaren onder toezicht te hebben gestaan is in 2016 het gezag van beide ouders over de minderjarigen beëindigd. Nidos is benoemd tot voogd. De minderjarigen wonen sinds 2015 bij de pleegouders. Zij verblijven de laatste tijd (in ieder geval) ieder weekend en iedere zomervakantie bij de vader.

De informele verzoeken

De minderjarigen hebben afzonderlijk van elkaar de rechter via een brief en via mail laten weten dat zij graag weer bij de vader willen wonen. Minderjarige 1 wil in de woonplaats van vader havo 4 gaan doen. Minderjarige 2 heeft haar havodiploma gehaald en heeft nu een tussenjaar. Zij wil in deze periode bij haar vader zijn en hem verder leren kennen. Daarna wil zij gaan studeren. Nidos maakt ten aanzien van beide kinderen bezwaar, zonder dat het voor de minderjarigen duidelijk is waarom een terugkeer naar vader een probleem is.

De standpunten

De bijzondere curator concludeert in het rapport na een afweging van alle omstandigheden dat de minderjarigen bij de vader zouden moeten kunnen wonen. Beide kinderen hebben de nadrukkelijke wens om bij vader te wonen. Minderjarige 2 wordt binnen een jaar meerderjarig en kan dan sowieso bij vader wonen. Ten aanzien van minderjarige 1 zijn meer zorgen maar hij is zelfstandig en neemt zijn verantwoordelijkheden. Als Nidos het goed vindt dat

minderjarige 1 zoveel bij de vader verblijft, is het lastig om vol te houden dat hij daar niet kan wonen.

Nidos wil niet regelen dat de kinderen bij de vader kunnen wonen. De vader is slechts beperkt emotioneel beschikbaar voor de kinderen, zij moeten veelal zonder zijn actieve betrokkenheid functioneren. De vader stelt geen vragen aan Nidos of de pleegouders over de ontwikkeling van de kinderen, noch initieert hij met hen enig contact. Omdat de vader de Nederlandse taal helemaal niet machtig is, verloopt de communicatie – ook met de minderjarigen – moeizaam. Nidos maakt zich zorgen dat minderjarigen bij vader te veel worden belast met zorgtaken.

De pleegouders wensen geen standpunt in te nemen in deze kwestie. De minderjarigen zijn en blijven welkom bij hen.

De vader wil dat de minderjarigen bij hem komen wonen. De vader kan op zijn eigen manier met de kinderen communiceren en begrijpt wat zij zeggen. Hij vindt het jammer dat de taal een argument is om de kinderen niet naar huis te laten komen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert om de minderjarigen bij de vader te laten wonen. Het is in het belang van de kinderen om het laatste deel van hun jeugd bij de vader, bij en in de buurt van de rest van de familie en in verbinding met de culturele gemeenschap op te groeien.

Beoordeling en motivering

De rechter stelt vast dat de Nederlandse wet geen expliciete grondslag biedt om te beslissen op het verzoek van de minderjarigen. Het is volgens de rechter echter niet te verenigen met toepasselijke verdragsrechtelijke kaders (art. 8 EVRM, art. 3 en 12 IVRK) dat minderjarigen van deze leeftijd zich niet tot rechter zouden kunnen wenden om een inhoudelijke beslissing te vragen.

Het belang van de kinderen om bij hun biologische vader en bij/in de buurt van de rest van de familie te wonen weegt zwaar. Dat is gegeven met het feit dat het, zoals al overwogen, gaat om een van de meest wezenlijke aspecten van het leven van een kind: het wonen, opgroeien en behoren tot het gezin van de biologische ouders en familie. De zorgen die Nidos uit, kan de rechter maar beperkt delen. In ieder geval is hetgeen door Nidos is gesteld niet zo zwaarwegend dat dit opweegt tegen de wens van deze kinderen, mede gelet op hun leeftijd en ontwikkeling, dat zij om die reden niet bij hun vader zouden kunnen wonen.

Conclusie

Onder verwijzing naar artikel 3 IVRK besluit de rechter daarom bij ordemaatregel dat de

minderjarigen op korte termijn bij vader gaan wonen en worden ingeschreven aldaar. De raad wordt verzocht onderzoek te doen naar herstel in gezag van de vader.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 15-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:3601

Zaaknummer: C/18/245146 / FA RK 25-2157

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Informele aanvraag van de minderjarige zijn hoofdverblijf bij moeder in de Verenigde Arabische Emiraten te bepalen. De moeder is in deze procedure belanghebbende en kan in hoger beroep komen. De uitzonderingssituatie van artikel 7 lid 1 HKV 1996 doet zich hier voor, zodat het hof de Nederlandse rechter onbevoegd verklaart te oordelen over de aanvraag van de minderjarige en over de verzoeken van de moeder in hoger beroep.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn de ouders van de minderjarige, geboren in 2010. De ouders zijn getrouwd geweest en zijn in 2013 gescheiden. Zij hadden toen beiden het gezag over de minderjarige. De minderjarige heeft sinds het uiteengaan van de ouders bij de moeder verbleven. In oktober 2014 heeft de moeder de minderjarige, zonder toestemming van de vader en zonder hem daarin te kennen, naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) meegenomen. De rechtbank heeft nadien de hoofdverblijfplaats bij de vader bepaald en de vader met het eenhoofdig gezag belast. In de VAE is tussen de ouders vervolgens nog in meerdere instanties een procedure gevoerd over een verzoek van de moeder om, wat zij noemt, de ‘custody’ over de minderjarige te verkrijgen. Uiteindelijk is de ‘custody’ aan moeder toegewezen. Het hof Amsterdam heeft de moeder in 2022 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens onttrekking van een minderjarige aan het wettig gezag.

In deze procedure heeft de rechtbank het informele verzoek van de minderjarige om zijn hoofdverblijfplaats bij moeder te bepalen afgewezen. In hoger beroep verzoekt de moeder primair om te bepalen dat de Nederlandse rechter niet bevoegd is kennis te nemen van het verzoek van de minderjarige. De vader verzoekt te bepalen dat de moeder niet-ontvankelijk is in het door haar ingestelde hoger beroep, dan wel alle verzoeken van de moeder af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof concludeert dat de moeder belanghebbende is bij het door de minderjarige informeel gedane verzoek. Anders dan de vader aanvoert, gaat het hier niet om de vraag of de moeder bij

haar eigen verzoeken in hoger beroep belanghebbende is, maar om de vraag of de moeder bij de door de rechtbank in behandeling genomen informele aanvraag van de minderjarige belanghebbende is. Inwilliging daarvan zou immers de huidige feitelijke toestand formaliseren. In die zin worden de rechten en verplichtingen van de moeder daardoor rechtstreeks geraakt (art. 798 lid 1 Rv).

Het primaire standpunt van de moeder, neergelegd in haar eerste twee grieven, is, dat de Nederlandse rechter onbevoegd is te oordelen over het verzoek van de minderjarige, omdat de minderjarige – kort gezegd – niet langer zijn gewone verblijfplaats in Nederland heeft. Volgens de vader heeft de rechtbank zich terecht bevoegd verklaard om van het verzoek kennis te nemen. Omdat de vader binnen een jaar na de ontvoering van de minderjarige (in november 2015) een teruggeleidingsverzoek heeft ingediend via de Centrale Autoriteit en hij door de jaren heen niet heeft berust in de overbrenging en achterhouding van de minderjarige, is niet voldaan aan de uitzondergronden van artikel 7 HKBV.

Volgens het hof komt de beoordeling in de kern erop neer dat moet worden beoordeeld waar thans de gewone verblijfplaats van de minderjarige is: bij zijn vader in Nederland of bij zijn moeder in de VAE. Indien geoordeeld wordt dat dit bij de vader is, heeft de Nederlandse rechter rechtsmacht op grond van artikel 7 Brussel II-ter. Indien dit bij de moeder is, zal aan de hand van artikel 7 lid 1 HKV 1996 moeten worden beoordeeld of de Nederlandse rechter nog steeds bevoegd is, dan wel of deze die bevoegdheid inmiddels heeft verloren.

De gewone verblijfplaats van een kind komt overeen met de plaats waar zich in feite het centrum van zijn leven bevindt. In dat kader moet in het algemeen worden aangeknoopt bij factoren als de duur, de regelmatigheid, de omstandigheden en de redenen van het verblijf van het kind op het grondgebied van de staat waar het aanwezig is, de plaats waar en de omstandigheden waaronder het naar school gaat, alsook de familiale en sociale banden die het kind in die staat heeft. Gelet op dit criterium is het hof van oordeel dat de minderjarige inmiddels geruime tijd zijn gewone verblijfplaats heeft bij zijn moeder. De minderjarige verblijft al ruim tien jaar bij moeder en heeft zijn leven opgebouwd in de VAE.

Omdat de minderjarige inmiddels zijn gewone verblijfplaats in de VAE heeft, moet de vraag of de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft in deze zaak verder worden beoordeeld aan de hand van de overige in artikel 7 lid 1 HKV 1996 neergelegde criteria.

Het hof is van oordeel dat is voldaan aan het in artikel 7 lid 1 onder b HKV 1996 bepaalde. Vader heeft zich van meet af aan verweerd in procedures over het verzorgingsrecht. De laatste procedure betrof het cassatieberoep in de VAE, waarin het verzoek van vader is afgewezen. Sindsdien zijn er geen nieuwe procedures meer gevoerd. Dan resteert de vraag of de

minderjarige in zijn nieuwe omgeving is geworteld. Die vraag beantwoordt het hof bevestigend. De feiten en omstandigheden, gezien in hun onderlinge samenhang, laten geen andere conclusie toe dan dat de minderjarige niet alleen zijn gewone verblijfplaats in de VAE heeft, maar dat hij daar ook sinds jaar en dag is geworteld. Gelet hierop komt het hof tot de conclusie dat de uitzonderingssituatie van artikel 7 lid 1 HKV 1996 zich voordoet. Dit betekent dat de autoriteiten van de verdragsluitende staat waarin het kind onmiddellijk voor de overbrenging of het niet doen terugkeren zijn gewone verblijfplaats had, te weten Nederland, niet langer bevoegd zijn om over het kind te oordelen. Het hof acht de Nederlandse rechter derhalve onbevoegd om over deze zaak te oordelen.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking en verklaart de Nederlandse rechter onbevoegd te oordelen over de aanvraag van de minderjarige.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2321

Zaaknummer: 200.346.726/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot adoptie door stiefvader wordt toegewezen ondanks ontbreken toestemming vader. Het kind heeft niets meer van de vader in de hoedanigheid van ouder te verwachten (art. 1:228 lid 2 sub a BW).

Feiten en omstandigheden

Uit het huwelijk van moeder en vader is een kind geboren. In 2008 is het huwelijk geëindigd. Een aantal jaar later is moeder gaan samenwonen met verzoeker en zij verzorgen samen het kind.

Verzoek

Verzoeker wil het kind adopteren. De vader heeft via een e-mail aan de rechtbank laten weten dat hij niet instemt met de adoptie. De moeder stemt wel in met het verzoek. Het kind heeft aangegeven dat hij door verzoeker geadopteerd wil worden. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) adviseert om het verzoek tot adoptie toe te wijzen.

Beoordeling en motivering

In 2019 heeft verzoeker ook verzocht om adoptie van het kind, maar dit verzoek is destijds afgewezen. Ook toen stemde de vader niet in met adoptie. Voor een herhaald verzoek moeten nieuwe feiten en omstandigheden worden aangevoerd die maken dat de eerdere beslissing niet meer kan worden gehandhaafd.

In dit geval is de rechtbank van oordeel dat met het tijdsverloop na de vorige beslissing is gebleken dat de kans op betrokkenheid van de vader in het leven van het kind niet is verwezenlijkt. De rechtbank was van oordeel dat het kind mogelijk nog iets van de vader te verwachten had. De vader heeft die kans echter niet gepakt. In dit kader heeft de moeder gesteld dat er al jaren geen contact meer is tussen de vader en het kind. Ook na de toezeggingen van de vader in de vorige procedure heeft de vader niets meer van zich laten horen. Hoewel de vader tegenover de raad heeft aangegeven nog steeds tegen de adoptie te zijn en hij ook een e-mail daarover aan de rechtbank heeft gestuurd, heeft hij in deze

procedure geen verweer gevoerd en is hij ook niet op de zitting verschenen. Uit de jurisprudentie (bijvoorbeeld ECLI:NL:RBLIM:2016:1296) volgt dat de tegenspraak ter zitting kenbaar moet worden gemaakt. De vader heeft van die gelegenheid geen gebruik gemaakt. Dit onderschrijft het standpunt van verzoeker en de moeder dat de vader niet in beeld is in het leven van het kind en dat het kind thans niets meer van de vader in de hoedanigheid van ouder heeft te verwachten. Het kind is inmiddels meerderjarig en heeft goed kunnen aangeven waarom hij door verzoeker geadopteerd wil worden. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de adoptie in het kennelijk belang van het kind is.

Beslissing

De rechtbank wijst het verzoek tot adoptie van het kind toe.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:9275

Zaaknummer: C/15/350435 / FA RK 24-1390

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij de afwikkeling van een huwelijksgemeenschap wordt op grond van de redelijkheid en billijkheid afgeweken van de gelijke draagplicht voor schulden (art. 1:100 lid 2 BW).

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn vóór 2018 getrouwd in algehele gemeenschap van goederen. In 2024 zijn ze gescheiden. In deze zaak staat de verdeling van de gemeenschap van goederen centraal. De gemeenschap moet op grond van artikel 1:100 BW in beginsel bij helfte worden verdeeld.

Het verzoek tot echtscheiding is ingediend op 24 augustus 2022. Daarom geldt die datum als peildatum voor de omvang en samenstelling van de gemeenschap.

Verzoek

Partijen zijn het oneens over de verdeling van diverse bankrekeningen, een onbetaalde factuur, een eenmanszaak, een vof, crypto, de inboedel, een auto en diverse schulden. Zij verzoeken de rechtbank om hier een oordeel over te geven.

Beoordeling en motivering

De rechtbank geeft een oordeel over de verdeling van de goederen. Over de schulden oordeelt de rechtbank dat deze niet verdeeld kunnen worden, aangezien een schuld geen goed is en voor de overgang van schulden de medewerking van de crediteur nodig is.

De hoofdregel van artikel 1:100 lid 2 BW houdt in dat in de onderlinge verhouding tussen partijen, voor zover bij de ontbinding van de gemeenschap de goederen van de gemeenschap niet toereikend zijn om de schulden van de gemeenschap te voldoen, deze schulden door beide partijen voor een gelijk deel worden gedragen. Dit kan anders zijn als dat schriftelijk is overeengekomen of als uit de eisen van de redelijkheid en billijkheid – mede in verband met de aard van de schulden – een andere draagplicht voortvloeit. Partijen zijn dus beiden hoofdelijk aansprakelijk voor de schulden en zijn ieder in beginsel voor de helft draagplichtig voor het aflossen van deze schulden. De rechtbank wijst erop dat, als een van de partijen wordt aangesproken door een schuldeiser en hierdoor meer heeft bijgedragen in de schuld

dan het gedeelte dat hem of haar aangaat, hij of zij voor dit meerdere op grond van artikel 6:10 BW een regresrecht heeft op de andere partij.

Voor zover de verzoeken van partijen strekken te bepalen dat partijen over en weer de helft van de schulden aan elkaar dienen te voldoen zodat zij vervolgens zelf zorgdragen voor afbetaling van het openstaande schuldbedrag zal de rechtbank dit afwijzen. Immers ontbreekt hiervoor de juridische grondslag.

Tussen partijen is niet in geschil dat de goederen van de gemeenschap niet toereikend zijn om de schulden te voldoen zodat de rechtbank per schuld de interne draagplicht tussen partijen zal bespreken. Ten aanzien van een aantal schulden zijn partijen het erover eens dat ze ieder voor de helft draagplichtig zijn voor deze schulden. Voor een aantal andere schulden oordeelt de rechtbank dat partijen ieder voor de helft draagplichtig zijn in overeenstemming met de hoofdregel van artikel 1:100 BW.

De schuld in het kader van de Bbz-uitkering moet volgens de rechtbank volledig gedragen worden door de man. Deze schuld is ontstaan doordat de man zijn inkomensgegevens niet met de gemeente heeft gedeeld en het zou naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn als de vrouw draagplichtig zou zijn voor deze schuld.

Ook voor twee andere schulden moet volgens de rechtbank worden afgeweken van het uitgangspunt van gelijke draagplicht op grond van de redelijkheid en billijkheid. Deze twee schulden zijn aangegaan door de man in de eindfase van het huwelijk. Het is in de eerste plaats niet geheel helder of deze schulden überhaupt zijn aangegaan voor de peildatum. Mocht dit wel het geval zijn dan is de man 100% draagplichtig voor de schulden. Het was namelijk roekeloos van de man om deze schulden aan te gaan gelet op de financiële positie van partijen en daarbij heeft de man dit gedaan buiten medeweten van de vrouw.

Beslissing

De rechtbank verdeelt de goederen en bepaalt de draagplicht voor diverse schulden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:5438

Zaaknummer: C/13/751964 / FA RK 24-3801

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van jongmeerderjarige tot vernietiging van de erkenning wordt toegewezen hoewel niet is komen vast te staan dat de erkenner niet de biologische vader is. Omdat in dit specifieke geval, waarbij de man voor langere tijd op een onbekende plek verblijft zonder contact, het voor haar onmogelijk zou zijn om dit te bewijzen.

Feiten en omstandigheden

De jongmeerderjarige is geboren in 2007. De moeder en de man hebben een relatie met elkaar gehad. De man heeft de jongmeerderjarige met toestemming van de moeder erkend.

Verzoek

De moeder verzoekt tot vernietiging van de erkenning. De man is niet ter zitting verschenen en voert geen verweer. De zaak wordt op stukken afgedaan. De jongmeerderjarige voert aan dat zij tijdens haar minderjarigheid te weten is gekomen dat de man niet haar biologische vader is. Zij neemt het verzoek over en is ingevolge artikel 1:205 lid 1 en 4 BW ontvankelijk. Zij kan tot uiterlijk drie jaren na het meerderjarig worden een verzoek tot vernietiging van de erkenning indienen op grond dat de erkenner niet de biologische vader is. De jongmeerderjarige voert aan dat toen zij als tweejarige werd erkend haar moeder de verwachting had dat de man in hun leven zou blijven. De relatie werd echter verbroken toen zij zes was, waarna zij geen contact meer met hem hebben gehad. De jongmeerderjarige heeft totaal geen band met de man, terwijl hij wel wordt aangemerkt als haar juridische vader en zijn inkomen wordt meegenomen bij het bepalen van haar studiebeurs.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat niet is komen vast te staan dat de man niet de biologische vader is van de jongmeerderjarige. Er is dus niet voldaan aan het vereiste uit artikel 1:205 BW. Voor de jongmeerderjarige zou het echter vrijwel onmogelijk zijn om te bewijzen dat de man niet haar biologische vader is, omdat hij niet verschenen is en op een onbekende plek in Paraguay verblijft. Sinds 2013 is er geen contact meer met hem en het is onbekend wie wel de

biologische vader is. Daarbij kan de jongmeerderjarige een verzoek tot vernietiging van de erkenning slechts indienen binnen drie jaar na haar minderjarigheid. In dit specifieke geval oordeelt het hof dan ook dat gelet op de omstandigheden afwijzing van het verzoek in strijd is met haar recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM.

Conclusie

Het verzoek wordt toegewezen. Door de vernietiging van de erkenning zal verzoekster enkel in familierechtelijke betrekking tot de moeder staan en ingevolge artikel 1:5 lid 1 BW de geslachtsnaam van haar moeder dragen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15383

Zaaknummer: C/09/682457 / FA RK 25-2259

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De man wenst een DNA-onderzoek vanwege verzoeken vervangende toestemming erkenning en omgangsregeling. Zestienjarige weigert elke medewerking. Het hof beoordeelt eerst of de man aanspraak zou hebben op erkenning en omgang, maar omdat dit niet het geval is bestaat er dus geen aanleiding voor het afdwingen van een DNA-onderzoek.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren in 2008. De man heeft een relatie met de moeder gehad en maakte langere tijd deel uit van het leven van de minderjarige. De man heeft de rechtbank verzocht om vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige en om het laten vaststellen van een zorgregeling. De rechtbank heeft deze verzoeken afgewezen.

Grieven

De man gaat hiertegen in hoger beroep met drie grieven: (I) Hij verzoekt het hof de minderjarige te veroordelen tot medewerking aan DNA-onderzoek op straffe van een dwangsom. (II) Indien hieruit blijkt dat hij de biologische vader is, dient hij vervangende toestemming tot erkenning te krijgen. (III) Er dient een omgangsregeling te worden vastgesteld. De moeder heeft verweer gevoerd.

De bijzondere curator concludeert tot toewijzing van verzoek I van de man, omdat hij het voor de minderjarige van belang acht dat er duidelijkheid komt over haar afstamming. Vanwege haar jonge leeftijd en invloed van de moeder kan zij hierover geen weloverwogen beslissing nemen. Het DNA-onderzoek is weinig belastend en als blijkt dat de man haar verwekker is, kan zij alsnog besluiten of zij toestemming tot erkenning wenst te verlenen.

Beoordeling en motivering

In tegenstelling tot de door de man en bijzondere curator voorgestelde volgorde beoordeelt het hof allereerst of er aanspraak bestaat op erkenning en/of omgang alvorens te beoordelen of er aanleiding is voor een DNA-onderzoek. De door de man aangehaalde uitspraak van de Hoge

Raad van 31 maart 2023 (ECLI:NL:HR:2023:520) over de bescherming van privéleven en (beoogd) familieleven ex artikel 8 EVRM biedt de rechter ruimte de volgorde van het onderzoek te bepalen.

Betreffende het verzoek om vervangende toestemming benadrukt het hof dat ingevolge artikel 1:204 lid 3 BW een dergelijk verzoek van de verwekker niet zal worden toegewezen indien hierdoor een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling van het kind in het gedrang zou komen. De minderjarige is zestien jaar oud en heeft tijdens het kindgesprek duidelijk aangegeven dat zij de man geen toestemming tot erkenning wil geven en geen belang heeft bij duidelijkheid over haar genetische afstamming. Zij ziet de man niet als haar vader, omdat er in het verleden nare dingen door hem zijn gebeurd. Er waren veel ruzies thuis waarbij zij de vervelende rol van vredestitel op zich moest nemen. Zij is bereid hard te werken om eventuele dwangsommen te kunnen betalen en zal uit huis getrokken moeten worden indien medewerking aan een DNA-onderzoek wordt verlangd.

Het hof meent dat gelet op de leeftijd van minderjarige grote waarde aan haar mening moet worden gehecht, ook al kan zij de gevolgen van haar beslissing niet geheel overzien. Dat de moeder van bepalende invloed is geweest, is niet gebleken. De vastberaden weerstand van minderjarige maakt dat het hof oordeelt dat de ontwikkeling van minderjarige in het gedrang zou komen indien de man vervangende toestemming wordt verleend. Volgens het hof weegt het belang van de minderjarige zwaarder dan dat van de man. Daarbij wordt meegenomen dat de man heeft verklaard slechts omgang te willen met de minderjarige indien blijkt dat hij de biologische vader is. Het is de man dus meer te doen om duidelijkheid over haar afstamming dan om herstel van het contact.

Betreffende de omgangsregeling kan ingevolge artikel 1:377a lid 3 BW het recht op omgang met degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind staat slechts ontzegd worden indien bijvoorbeeld de ontwikkeling of zwaarwegende belangen van het kind in gedrang komen of het kind van twaalf jaar of ouder ernstige bezwaren tegen omgang heeft aangegeven. Zoals hiervoor omschreven is, dient aan de weerstand van minderjarige een zwaarwegend belang te worden gehecht. Daarbij zou onvrijwillig contact een averechts effect op de verhouding tussen de man en de minderjarige kunnen hebben. Het recht op omgang zou de man die in een nauwe persoonlijke betrekking tot het kind staat dan ook ontzegd moeten worden, ook indien zou blijken dat hij de biologische vader is.

Conclusie

De verzoeken om vervangende toestemming tot erkenning en het vaststellen van een omgangsregeling worden afgewezen. Er bestaat dan ook geen aanleiding om de minderjarige

tot medewerking aan een DNA-onderzoek te veroordelen, dit verzoek wordt dus ook afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 29-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4812

Zaaknummer: 200.351.093/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontbinding geregistreerd partnerschap. De vrouw vraagt verkorting van de alimentatieduur tot de termijn van de helft van de duur van het partnerschap en niet tot het minderjarige kind van partijen 12 jaar wordt. Partijen zijn maar kort bij elkaar geweest en zorgen samen (co-ouderschap) voor de minderjarige. De rechtbank wijst dit verzoek af.

Feiten en omstandigheden

De partijen zijn in 2022 een geregistreerd partnerschap met elkaar aangegaan. Partijen hebben geen partnerschapsvoorwaarden laten opmaken. In deze echtscheidingszaak zijn er verschillende conflicten, maar in deze samenvatting wordt alleen ingegaan op de limitering van de alimentatie.

Beoordeling en motivering

Limitering en nihilstelling

De vrouw stelt dat, indien zij partneralimentatie aan de man moet betalen, zij volgens de hoofdregel onderhoudsplichtig is voor een termijn gelijk aan de helft van de duur van het geregistreerd partnerschap. De termijn van artikel 1:157 lid 4 BW is, volgens de vrouw, van toepassing indien de zorg voor een kind hoofdzakelijk bij de alimentatiegerechtigde ligt en de alimentatiegerechtigde daardoor minder kan werken. Dat is volgens de vrouw hier niet het geval.

De man voert verweer en stelt dat de zorgverdeling geen reden mag zijn om de duur van partneralimentatie te beperken of op nul te zetten. Volgens hem is lid 4 dwingend geformuleerd en gaat het enkel om de aanwezigheid van jonge kinderen, niet om wie de meeste zorg draagt.

Naar het oordeel van de rechtbank is het door de vrouw gestelde onvoldoende om af te wijken van de regel van artikel 1:157 lid 4 BW. Op basis van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad worden hoge eisen gesteld aan de stelplicht van degene die om limitering vraagt en aan de motivering van de rechter die overgaat tot een dergelijke limitering. Een limitering is namelijk

onomkeerbaar en ingrijpend. De rechtbank onderschrijft dat de wetgever met de uitzondering van lid 4 ook bedoeld heeft op de situatie waarin de zorg voor een kind in de weg staat aan het volledig benutten van het vermogen om met arbeid inkomen te verwerven. Zoals de vrouw terecht opmerkt, hebben de zorgtaken voor de minderjarige slechts beperkt invloed op de arbeidsomvang van de man. De reden dat het de man niet lukt om volledig in zijn kosten van levensonderhoud te voorzien houdt vooral – zoals hiervoor is gebleken – verband met de relatief hoge huwelijksgelateerde behoefte van de man, met als gevolg dat hij ondanks zijn 36-urige werkweek een aanvullende behoefte heeft. Zoals eerder opgemerkt zit deze aanvullende behoefte ook in (bijvoorbeeld) de hogere woonlasten die de man zal hebben omdat hij in de buurt van de vrouw moet blijven wonen om het co-ouderschap te blijven uitvoeren. Een dergelijke hogere behoefte blijft relevant gedurende de gehele periode dat de minderjarige nog geen twaalf jaar is. Daarbij merkt de rechtbank wel op dat dit oordeel kan wijzigen aan de hand van toekomstige feiten en omstandigheden aan de zijde van de man en de vrouw. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw nu afwijzen.

Conclusie

De rechtbank bepaalt, ten aanzien van de limitering van de alimentatie, dat de vrouw met ingang van de inschrijving van de ontbinding van het geregistreerd partnerschap een bedrag van € 561 per maand moet betalen aan de man als bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 19-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:4636

Zaaknummer: C/16/579041 en C/16/583739

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek onderhoudsbijdrage meerderjarige niet-studerende zoon. Behoeftte en behoeftigheid onvoldoende gesteld.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker is 23 jaar, woont bij de moeder, en wil dat de vader een bedrag van € 848 per maand als bijdrage in de kosten van zijn levensonderhoud en studie (alimentatie) gaat betalen omdat hij dat nodig heeft. De vader is het niet met het verzoek eens. Hij is van mening dat er geen wettelijke grondslag bestaat voor het verzoek en subsidiair dat de meerderjarige niet behoeftig is en dat hij geen draagkracht heeft voor een bijdrage.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt over de behoefte en behoeftigheid als volgt. Een wettelijke plicht tot betaling van levensonderhoud aan een jongmeerderjarige op grond van artikel 1:395a BW eindigt bij het bereiken van het 21e levensjaar. Boven het 21e levensjaar geeft artikel 1:392 lid 2 BW echter nog steeds een recht op een onderhoudsbijdrage voor zover men behoeftig is. Van behoeftigheid in de zin van dit artikel is slechts sprake wanneer iemand onvoldoende eigen middelen heeft om te voorzien in het eigen levensonderhoud en deze ook in redelijkheid niet kan verwerven. De rechtbank is van oordeel dat de meerderjarige zijn behoefte onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt. Hij is 23 jaar oud, heeft een afgeronde hbo-opleiding en studeert thans niet. Onder die omstandigheden ziet de rechtbank geen aanleiding om zich te baseren op de WSF-norm voor het vaststellen van de behoefte. Het had op de weg van de meerderjarige gelegen om dit te onderbouwen dan wel om zijn maandelijkse lasten inzichtelijk te maken. Het enkel stellen van maandelijkse lasten van € 663 verband houdend met het leasen van een Mercedes (van ca. € 44.000) is daartoe in ieder geval onvoldoende. Deze kosten komen voort uit een eigen – en voor de rechtbank gezien zijn persoonlijke situatie onnavolgbare – keuze en de rechtbank ziet niet in waarom de vader hieraan zou moeten meebetalen. Zelfs als de rechtbank voorbij zou gaan aan het voorgaande, is ook niet gebleken dat de meerderjarige behoeftig is. Hij woont bij zijn moeder en ontvangt op dit moment een Ziektewetuitkering aangevuld met een uitkering uit de Toeslagenwet van in totaal € 794,76. Op geen enkele manier is aangetoond waarom hij niet rond zou kunnen

komen van dit inkomen dat gelijk is aan het sociale minimum.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van de meerderjarige tot het vaststellen van een onderhoudsbijdrage van levensonderhoud en studie af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 22-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:9949

Zaaknummer: C/15/342824 FA RK 23-3823

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De ouders zijn het niet eens over de geslachtsnaam van hun kind. Aankondiging prejudiciële vraag gecombineerde achternaam.

Feiten en omstandigheden

De man verzoekt de rechtbank te bepalen dat de minderjarige geboren in 2023 voortaan zal heten: de gecombineerde geslachtsnaam man en vrouw. De ouders komen op dit punt niet tot een vergelijk en het ontbreekt de man aan een rechtsingang om dit geschil voor te leggen aan de rechtbank. De man stelt in dit kader dat de vangnetbepaling die volgt uit artikel 1:5 BW en het ontbreken van een rechtsingang om het geschil voor te leggen aan de rechtbank in strijd is met artikel 8 en 14 EVRM.

Beoordeling en motivering

De rechtbank haalt artikel 392 Rv over prejudiciële rechtsvragen aan. De rechtbank is van oordeel dat een beslissing over de toepassing van artikel 8 en 14 EVRM in het kader van de beslechting van het onderhavig geschil noodzakelijk is en dat deze vraag zich voor kan doen in talrijke andere zaken met soortgelijke feiten. De rechtbank zal daarom het verzoek van de man aanhouden, zodat dit proces in gang kan worden gezet en de bevindingen van de Hoge Raad kunnen worden afgewacht. Conform artikel 392 lid 1 Rv, zal de rechtbank partijen in de gelegenheid stellen om zich uit te laten over de inhoud van de geformuleerde prejudiciële vragen alvorens deze vragen aan de Hoge Raad worden gesteld.

Conclusie

De rechtbank houdt iedere verdere beslissing aan totdat een afschrift van de beslissing van de Hoge Raad is ontvangen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:4677

Zaaknummer: C/02/411977 / FA RK 23-3406

Wetsartikelen: